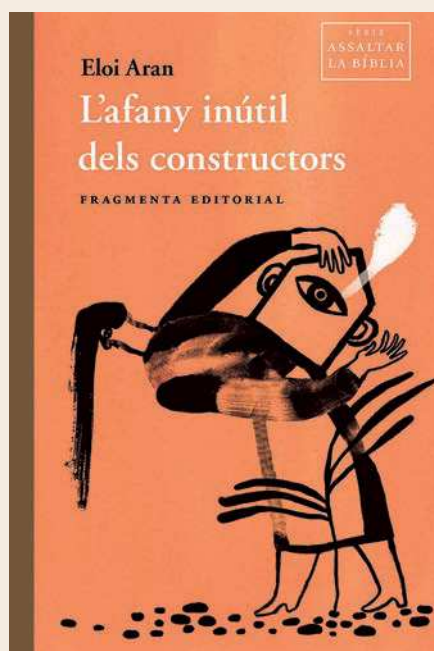

CRÍTICA LITERÀRIA

Viatge vers l'alteritat.

JOSEP OTÓN
Escriptor i docent

ELOI ARAN

L'afany inútil dels constructors
Fragmenta Editorial, 2025, 74 pàg.

Dins de la col·lecció Assaltar la Bíblia, amb la qual l'editorial Fragmenta presenta reflexions sobre temes contemporanis a través de la relectura de passatges bíblics, l'Eloi Aran, arquitecte i teòleg, s'endinsa en el significat que avui poden tenir les paraules del Salm 127.

L'autor, especialista en arquitectura sacra, bon coneixedor del pensament actual i molt compromès en la realitat educativa, transcendeix el sentit original de la pregària bíblica per ressituar el missatge sobre la paradoxa de la inutilitat en el context d'un món sotmès a la dictadura del compàs frenètic. Sí, efectivament, la utilitat, la funcionalitat o la dimensió pràctica s'erigeixen com la principal motivació en una societat que promou l'afany del guany. En canvi, el salmista ens presenta l'afany inútil com un àmbit de revelació, un lloc d'espera, una finestra oberta a la profunditat de l'existència.

L'Eloi Aran parteix de vivències personals, familiars, gairebé íntimes per convidar-nos a sortir dels solipsismes autoreferencials i impel·lir-nos a emprendre un viatge vers l'alteritat. Un recorregut que, tot inspirant-se en el pensament de Lluís Duch, es desenvolupa en diferents escales: la casa, la ciutat i el món.

La reflexió s'articula de la mà dels grans mestres de l'arquitectura i de l'urbanisme (Le Corbusier, Mies Van der Rohe, Bruno Taut, Marc Augé, Adolf Loos...), però també dels constructors del pensament occidental (Nietzsche, Heidegger, Tolstoi, Dostoievski, Italo Calvino, Nuccio Ordine, Zygmunt Bauman, Etty Hillesum...), sense renunciar al llegat bíblic, en particular a l'òptica samaritana que ens introdueix en la necessitat d'una arquitectura compassiva.

La pedra rebutjada pels constructors (Sl 118,2), la ciutat fundada per Caín (Gn 4,17) o Betel, la casa de Déu (Gn 28,10-22) són referències bíbliques que ajuden a interpretar el sentit profund del Salm 127: la nostra humanitat s'edifica sobre la vulnerabilitat (José Laguna).

Com reconeix el mateix Eloi Aran, "la inutilitat del que és útil revela la utilitat del que és inútil". Aquesta seria la tesi central del llibre. ■

UN NOU LLINDAR

Església diocesana

M'agradaria que parléssim de l'Església com a quelcom propi, proper i que estíem, quelcom molt familiar, com allò amb què m'identifico i forma part essencial de la meua vida, quelcom que es tradueix en un "algú" col·lectiu, en una comunitat viva que creu en Jesús i fonamenta en Ell la seva amistat y crea fraternitat.

M'agradaria que ho féssim des de la pròpia implicació, sempre amable, constructiva, corresponsables en la construcció de la seva identitat i plena comunió amb la missió compartida en el cor de la història, encarnats en el món d'avui.

Es tracta de posar en relleu la importància i la necessitat de tenir consciència de pertànyer a aquesta institució bimil·lenària, la qual cosa significa la implicació de cada batejat en l'edificació de la comunitat més propera, com és la família, la parròquia i la diòcesi, a la qual pertanyem i més que contents ens sentim de ser-ne membres vius, actius i participatius. Com diu sant Pau als primers cristians, hem estat elegits per ser sants i ser-ho avui, quan de fet hem assumit la responsabilitat de viure a fons la nostra fe i el compromís d'impregnar d'Evangeli la nostra societat.

Vivint com a Església i recurrent una mateixa travessia. La unitat en la pregària i l'acció ens reforça com a Església en sortida, oberta al món i que viu enmig d'ell compartint les seves alegries i esperances, tristeses i angoixes.

La consciència que som diocesans —Església diocesana— ens fa adonar gratament que no podem eludir la responsabilitat, la convicció i goig de ser una sola família. Un dia vam dir "sí" a Jesús i perdura la decisió de seguir-lo, fent de l'Evangeli el nostre full de ruta, el que ens anima a llençar-nos mar endins.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca